

## Arrest

nr. 160 337 van 19 januari 2016  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 17 september 2015.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige achtste asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als*

*vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige achtste asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, zevende, asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat hij gedurende een lange periode in een vluchtelingenkamp in Pakistan leefde alwaar hij een liefdesrelatie begon met een getrouwde vrouw, K., en hij omwille van deze relatie problemen kende met de schoonvader van K..*

*Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 121 382 van 24 maart 2014 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en omdat er in zijn regio van herkomst zich geen situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet, waardoor er evenmin grond is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.*

*In het kader van verzoekers tweede, derde, vierde, vijfde en zesde asielaanvraag nam de commissaris-generaal telkenmale een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen.*

*In het kader van zijn zevende asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 27 maart 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn nieuw ingeroepen asielmotieven. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.*

*Ter ondersteuning van zijn achtste asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: fotokopieën van de vluchtelingenkaarten van zijn twee ooms, zijn vader en zijn broer, een schrijven aan UNHCR en foto's van hemzelf tijdens manifestaties in België.*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden*

*beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

*Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisseren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.*

*In de mate verzoeker aanvoert dat hij heeft deelgenomen in de actie van Afghanen in de kerk, hiervan beelden zijn verspreid in Afghanistan, hij bij eventuele terugkeer als afvallige zal worden aanzien en hij het risico loopt om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en de Taliban vervolgd te worden (verzoeker verwijst naar de toepassing van het gewoonterecht), wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2015 in het kader van zijn zesde asielaanvraag. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten moet deze als vaststaand worden beschouwd.*

*In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.*

*4.2. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Parwan, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt uit de COI Focus "Afghanistan: Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015, dat er actueel sprake is van een opmars van IS in Afghanistan. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de voorgaande informatie in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 november 2015, voert verzoekende partij aan dat zij in Pakistan verbleef en dat zij de originele stukken van haar ouders die dit verblijf zouden kunnen ondersteunen niet in origineel kan voorleggen omdat de ouders deze stukken dagelijks nodig hebben en originele identiteitsdocumenten niet zomaar met de post mogen worden opgestuurd. Verzoekende partij beklaagt er zich over dat er geen rekening wordt gehouden met fotokopieën en zij dan ook geen andere documenten kan voorleggen. Verzoekende partij toont ter terechtzitting een identiteitskaart voor Afghaanse vluchtelingen/burgers uitgegeven door de Pakistaanse autoriteiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting volledig voorbij gaat aan de in bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen grond. Zo wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar huidige achtste asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, zevende, asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat zij gedurende een lange periode in een vluchtelingenkamp in Pakistan leefde alwaar zij een liefdesrelatie begon met een getrouwde vrouw, K., en zij omwille van deze relatie problemen kende met de schoonvader van K.. Deze vaststelling wordt door verzoekende partij op generlei wijze betwist. In het kader van haar vorige asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal op 27 maart 2015 dat aan dit relaas niet het minste geloof kan worden gehecht: *“Tijdens het gehoor is vooreerst gebleken dat uw relaas met betrekking tot de problemen die tot uw vertrek naar Europa zouden hebben geleid, andermaal niet geloofwaardig is. U beweert deze keer dat u in Pakistan een relatie had met een gehuwde vrouw, K.(..) genaamd. Omdat deze vrouw zowel in uw dorp in Pakistan als in Mandicool in Kohe Safi familieleden had, diende u Pakistan en vervolgens ook Afghanistan te verlaten. Echter, ook aan uw nieuw ingeroepen asielmotief kan geen geloof worden gehecht. Afgezien van de vaststelling dat het bijzonder eigenaardig is dat u dit ‘echte’ asielmotief pas vier jaar na uw eerste asielaanvraag opwerpt, dient tevens opgemerkt te worden dat u vage, incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent deze relatie en de problemen die door deze relatie zouden zijn ontstaan. Als u bijvoorbeeld gevraagd wordt naar de naam van de echtgenoot van K.(..), stelt u eerst dat hij A.(...) heet, waarna u zich herinnert dat A.(...) een van uw vrienden is en vervolgens beweert dat haar man S.(...) was (CGVS, p.7). Gevraagd naar de naam van haar enige broer, stelt u eerst dat u die naam vergeten bent, waarna u even later toch de naam “Bangul” noemt (CGVS, p.8). Het is merkwaardig dat u zoveel moeite heeft met deze namen, te meer het net deze personen zijn die u zou hebben gevreesd. U stelt voorts dat S.(...) in Iran verbleef maar u heeft geen idee in welke stad of regio hij dan zou zijn geweest (CGVS, p.7). U verklaart nog dat de schoonvader van de vrouw haar zou hebben vermoord. Gevraagd naar de volledige naam van de man, stelt u dat dit “M.(...)” is (CGVS, p.7). Dit is weinig aannemelijk, te meer uw volledige naam ook niet H.(...) maar M.(...) H.(...) zou zijn. Dat schoonvader M.(...) uw geliefde zou hebben gedood, blijkt voorts in tegenstrijd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u uitdrukkelijk verklaard heeft dat S.(...) vanuit Iran naar Pakistan terugkeerde en vervolgens zijn vrouw doodde (verklaringen mva, punt 15). U voegde er aan toe dat hij vervolgens u wou doden maar dat u kon ontsnappen. Of u voor of na de dood van K.(..) naar Afghanistan zou zijn gevlucht, lijkt u tijdens het gehoor zelf niet meer te weten. Ook dit is zeer merkwaardig. Eerst zegt u dat u in Afghanistan was toen K.(..) werd vermoord. Uw familie zou u al uit voorzorg naar uw oom in Mandicool hebben gestuurd (CGVS, p.8,9). Even later beweert u dan weer dat K.(..) al dood was toen u Pakistan verliet (CGVS, p.10), waarna u uw verklaringen nogmaals bijstuurt en*

*verklaart dat het meisje nog leefde toen u wegging (CGVS, p.11). Dergelijke vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Dat u de familie van het meisje in Mandicool dient te vrezen, heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan u ook deze keer niet als vluchteling worden erkend.*

*Dat u eerder zes asielprocedures lang vasthield aan een ongeloofwaardig bevonden relaas en dat u ook naar aanleiding van uw zevende asielprocedure een ongeloofwaardig asielmotief aanbrengt en de asielinstanties aldus andermaal om de tuin tracht te leiden, toont aan dat u kennelijk niet uit uw land van herkomst bent moeten vertrekken om redenen die een toekennen van de vluchtelingenstatus zouden wettigen."*

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De door verzoekende partij neergelegde fotokopieën van de vluchtelingenkaarten van haar ooms, vader en broer in het kader van haar huidige achtste asielaanvraag vermogen, de geloofwaardigheid van haar verblijf in het vluchtelingenkamp ter zijde gelaten, de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde problemen met de schoonvader van K. niet te herstellen. Los van het feit dat dit louter fotokopieën betreffen, bevatten deze vluchtelingenkaarten immers louter identiteitsgegevens en verder geen gegevens betreffende haar beweerde problemen met de schoonvader van K.. Hetzelfde dient gezegd te worden over de identiteitskaart voor Afghaanse vluchtelingen/burgers uitgegeven door de Pakistaanse autoriteiten die verzoekende partij ter terechtzitting heeft getoond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS